

Поезията е съхранила въ което всичко народъ влага на съхранение всичко ~~свое~~ ^{ако} ~~има~~ ^е свое; всички чувства и мисли, ~~що са~~ ^{ако} радвали или тровили живота му, всичко ~~що му е~~ ^{ако} свидно въ тоя животъ. И когато животътъ на народъ прръстане въ действителност — той остава спасенъ въ поезията му. Тый исчезналата преди врьока Еллада живее и до днь-днешень, въ творенията на ~~спирити~~ ^{гениални пѣвци,} — най-вече въ Илиада, ~~Уаби не е~~ ^{сорано} всичко характерно както за духа на тоя животъ, тый и за външните негови проявленія. Общото можемъ каза смрло и за поляците, ~~и да исчезнатъ,~~ ^{и да си отидатъ} както старите Еллини, за предъ духовния погледъ на чловечеството, тежкия животъ, животътъ на една велика нация, е съхраненъ въ произведенията на нейните гениални пѣвци — най-вече въ Панъ Тадеушъ. За поляците творенията на Мицкевича сж по святи и отъ самата Библия, ~~че въ тези произведе-~~ ^{и въ тези произведе-} ния гордия духъ на единъ ясновидецъ е излялъ въ образи, ~~и слова~~ ^и ~~слова~~ ^и всичко що е свидно за скърбното сърце на поляка: страданията на гибящия народъ и великите му надежди за бденъ светълъ животъ, изкупенъ чрезъ такиа страдания. Никой отъ световните поети, освенъ Данте, не би могълъ съ толкова право да каже за себе си: „Моята душа е възплътена въ моя роденъ край, — въ моето тѣло е душата на моята родина. Моя роденъ край и азъ сме едно!“ — За поляците, Мицкевичъ е не само великъ поетъ, а и народенъ херой, ~~въ чийто~~ ^{въ чийто} животъ и дѣла сж възплътени идеалите на единъ народъ, останалъ, по зла съдба, да живее само съ идеали...